

Պարույր Սևակ

Փառքի պատվանդան

Նահանջի ճամփան էր մեր ոտքի տակ ընկել,
Վտանգված էր հողը մեր գեղեցիկ...
Մենք միասին էինք այդ վայրկյանին, ընկե՛ր,
Մենք միասին, մեկտեղ նահանջեցինք:
Հողը կառչում էր մեզ իր գորշ կաշուն կավով,
Խրամատն էր կտրում դարձի ուղին:
Բայց մենք զինվոր էինք, և իր հրամանով
Հաղթանակն էր սաստում՝ գատվե՛լ հողից:
...Նայում էին հեռվից, ուլքեր ծնել էին,
Ուլքեր սնել էին և մեզ սիրել կյանքում...
Շուրջը՝ սառնամանիք, շուրջը ձյուններ էին,
Մերթ՝ անարատ, ճերմակ, մերթ՝ արնագույն:
Ու մենք քայլում էինք, ու մենք սողում էինք:
Ոչի՛նչ, սողում էինք, որ չսողա՛նք կյանքում:
Մեր հողն էր մեզ կրում, մենք մեր հողում էինք:
Ահա ինչու՝ նրանք ցրտից դողում էին,
Իսկ մենք այրվո՛ւմ էինք, մենք ողողվո՛ւմ էինք
Մեր քրտինքով ցասման...
Ինչպես ես՝ իմ Ջանգուն,
Անցանք քեզ հետ մեկտեղ քո Դոնը և Վոլգան:
Խաղաղությունն էր դեռ մեր ականջին զնգում.

Դեռ մուրճն էր քո ձեռքին, գրիչն էր իմ ձեռքում-
 Դեռ մենք կիսո՛ւվ էինք զինվորական:
 Դու այդպես էլ ընկար - կիսով՝ արդեն մարտիկ,
 Կիսով չափ դեռ դարբին կոլխոզային,
 Միտքդ՝ թողած մուրճիդ, ձեռքդ՝ ավտոմատիդ
 Եվ ականջդ՝ մոտիկ հաղթանակի ձայնին:
 Իսկ ես դեռ ապրեցի: Թողած թուղթ ու մատիտ,
 Հեծած պատերազմի աստծուն պողպատ թամբով,
 Մտքով նորի՛ց քեզ հետ, միշտ քո կողքի՛ն մոտիկ,
 Առա՛ջ արշավեցի մեր նահանջի ճամփով:
 Մենք միասին անցանք այն ճանապարհն ամբողջ,
 Ուր մենք ապրել էինք ցավ ու վտանգ:
 Շուրջը այնժամ գարո՛ւն, վառ կանա՛չ էր, բողբո՛ջ,
 Արև՛ն էր հաղթության, արյան ցո՛լքն էր քո թանկ...
 Ու մենք Բեռլին մտանք...
 Ու ես իմ տուն դարձա,
 Արդարությունը երբ հաղթանակեց կյանքում:
 Իսկ դու արձանացար,
 Դու հուշարձան դարձար
 Մայր Վոլգայի ափին, տափաստանում անծայր,
 Բուդապեշտո՛ւմ:
 Լոճո՛ւմ,
 մարդկանց հոգո՛ւմ:
 ...Խաղաղությունն է արդ մեր ականջին զնգում
 Իբրև մանգաղ՝ արտից, իբրև մանուկ՝ տնից:
 Եվ մենք նորից կիսով մեզ զինվոր ենք զգում.
 Խաղաղությունն ենք մենք օր ու գիշեր հսկում,
 Ես՝ իմ երգերի մեջ, դու՝ քո պատվանդանից...

Երևան